

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) de 2 de desembre de 2025, del Ple del Tribunal Constitucional. Estimació del recurs d'empara interposat per un alumne de l'Escola de Policia Nacional en pràctiques, en considerar que va ser sancionat sense cobertura legal, i aclariment de la seva doctrina sobre la **reserva de llei en matèria sancionadora, les relacions de subjecció especial i l'anul·lació de disposicions generals en recursos d'empara dirigits contra els seus actes d'aplicació.**

El Ple del Tribunal Constitucional va estimar, per majoria, el recurs d'empara interposat per un exfuncionari en pràctiques del Cos Nacional de Policia contra una sanció administrativa imposada amb fonament en un precepte d'un reglament mancat de cobertura legal.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El recurrent, alumne de l'Escola Nacional de Policia, el 2 de maig de 2020, estant vigent l'estat d'alarma declarat pel Reial decret 463/2020, de 14 de març, i, en concret, les normes de confinament i limitació de reunió de persones, va celebrar el seu aniversari en un local tancat, juntament amb disset persones més.
- Membres de la Policia Nacional es van personar en el local esmentat i van requerir la identificació dels assistents, davant la qual cosa el recurrent en empara va manifestar la seva condició d'alumne de l'Escola Nacional de Policia, mostrant l'acreditació corresponent.
- Com a conseqüència d'aquests fets, el recurrent va ser objecte d'un expedient sancionador per infracció greu, d'acord amb l'article 69.a) del Reglament provisional de l'Escola Nacional de Policia, aprovat per Ordre de 19 d'octubre de 1981.
- La sanció va consistir en la pèrdua de quinze punts del total de qualificacions obtingudes al final del curs selectiu per a l'accés a la condició de funcionari públic del Cos Nacional de Policia; aquesta sanció va ser imposada basant-se en el que disposa l'article 73 del Reglament provisional de l'Escola de Policia Nacional.

- El sancionat va interposar recurs contenciós administratiu, pel procediment especial de protecció de drets fonamentals, davant el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, al·legant, entre altres extrems, la vulneració del principi de legalitat sancionadora de l'article 25.1 de la Constitució espanyola.
- La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid va desestimar el recurs contenciós administratiu, en considerar que no s'havia vulnerat el dret fonamental a la legalitat sancionadora, ja que el precepte reglamentari en què es basava la imposició de la sanció comptava amb cobertura legal suficient i, a més, que l'exigència del principi de reserva de llei es reduïa a una expressió mínima en el cas enjudiciat, en trobar-se el recurrent en una relació especial de subjecció, atesa la seva condició de funcionari en pràctiques.
- Contra aquesta sentència, l'interessat va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, que igualment va ser desestimat. Tot i que aquest va al·ludir a la modulació del principi de reserva de llei en les relacions de subjecció especial i a l'existència de cobertura legal suficient per a la imposició de la sanció esmentada, es va centrar en la doctrina constitucional de no exigir la reserva de llei quan el precepte reglamentari aplicat s'ancora, sense alterar-lo, en un precepte reglamentari preconstitucional, com seria, en el cas d'actuacions, el Reglament orgànic de l'Escola General de Policia, aprovat per Ordre de 7 de març de 1967.
- Contra aquesta sentència desestimatòria del Tribunal Suprem, el recurrent va interposar, en temps i forma, recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional.
- El Tribunal Constitucional va admetre a tràmit el recurs d'empara, en entendre que revestia un especial interès constitucional, ja que oferia al Tribunal Constitucional la possibilitat d'aclarir o modificar la seva doctrina en relació amb la reserva de llei en el cas de normes reglamentàries sancionadores.
- El Ple del Tribunal Constitucional, mitjançant sentència de 2 de desembre de 2025, va estimar el recurs d'empara basant-se en els arguments jurídics següents:
 - En primer lloc, aclareix la doctrina constitucional referent a l'aplicació del principi de reserva de llei en matèria sancionadora a les normes reglamentàries aprovades immediatament després de l'entrada en vigor de la Constitució espanyola, aspecte sobre el qual la seva doctrina havia anat variant amb el temps. Així, en un primer moment, va entendre que aquest principi no era aplicable a les normes reglamentàries postconstitucionals que

es limitessin a reiterar, sense modificar-les, les normes reglamentàries preconstitucionals; posteriorment, però, aquest criteri va ser modificat, exigint que aquesta excepció fos més restrictiva en pronunciaments posteriors.

- En segon lloc, el Ple del Tribunal Constitucional perfila la seva doctrina en relació amb les anomenades relacions de subjecció especial. En aquest punt, aclareix que «la modulació d'algunes de les garanties centrals del ciutadà a les quals històricament s'ha associat el concepte de relació de subjecció especial no pot, sota els actuals paràmetres constitucionals, trobar el seu fonament en aquesta categorització, sinó únicament en raons objectives derivades de les característiques concretes de la relació de què es tracti; és a dir, per l'entrada en joc, en la relació corresponent, de principis constitucionals les exigències contraposades dels quals han de ponderar-se entre si. En altres paraules, el plantejament de les relacions de subjecció especial no pot funcionar com un tòpic argumental per reduir les garanties pròpies de l'Estat de dret en determinats àmbits d'actuació administrativa, alliberant així els creadors i aplicadors del dret dels límits constitucionals per procedir a aquesta disminució. Això només seria admissible a través de la ponderació, com a mètode d'interpretació constitucional, que exigeix la identificació i l'anivellament adequats dels principis constitucionals en joc en cada tipus de relació entre Administració i ciutadà».

Basant-se en tot això, el Tribunal Constitucional arriba a la conclusió que la sanció imposada al recurrent basant-se en l'article 73.1 del Reglament provisional de l'Escola de Policia Nacional de 1981 manca completament de cobertura legal, la qual cosa suposa la vulneració del dret fonamental a la legalitat sancionadora (article 25.1 de la Constitució espanyola) en el seu vessant formal, és a dir, del principi de reserva de llei, sense que aquesta consideració quedi minvada pel fet que la sanció s'imposés en el context d'una relació de subjecció especial.

En definitiva, d'acord amb el fonament jurídic anterior, declara inconstitucional l'article 73.1 del Reglament provisional de l'Escola Nacional de Policia de 1981 i, en conseqüència, nul de ple dret, interpretat d'acord amb la disposició transitòria única del Reial decret 49/2024, de 16 de gener, pel qual s'aprova el Reglament dels centres docents de la Policia Nacional.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat i han formulat vots particulars el magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

2. Declaració vinculant del Ple del Tribunal Constitucional, de 17 de desembre de 2025, per la qual es declara la pèrdua sobrevinguda d'objecte sol·licitada pel Senat,

referent a la **constitucionalitat de l'article 2.4 del Tractat d'amistat i cooperació entre el Regne d'Espanya i la República Francesa**, pel qual es permetia als membres del Govern francès assistir a les sessions del Consell de Ministres d'Espanya.

El Ple del Tribunal Constitucional, per unanimitat, va aprovar una declaració sobre l'article 2.4 del Tractat d'amistat i cooperació entre el Regne d'Espanya i la República Francesa, considerant que aquesta havia perdut el seu objecte, atès que el Tractat no va ser aprovat pel Congrés dels Diputats.

El Senat va sol·licitar al Tribunal Constitucional una declaració prèvia sobre si l'article 2.4 del Tractat d'amistat i cooperació entre França i Espanya, pel qual es permetia que membres del Govern francès poguessin assistir a les reunions del Consell de Ministres, podia entrar en col·lisió amb la Constitució espanyola.

Concretament, l'article 2.4 de l'esmentat Tractat establia que:

«Un membre del Govern d'una de les parts serà convidat al Consell de Ministres de l'altra part, com a mínim un cop cada tres mesos i per rotació».

Aquesta declaració vinculant, prevista a l'article 95 de la Constitució espanyola en relació amb l'article 78 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, habilita el Govern o a qualsevol de les cambres legislatives a requerir el Tribunal Constitucional perquè, abans de l'aprovació d'un tractat internacional subscrit per Espanya, es pronunciï sobre l'existència o no de contradicció d'aquell o d'algun o alguns dels seus preceptes amb la Constitució, o sobre un tractat internacional el text del qual ja estigui fixat de manera definitiva, però respecte del qual l'Estat espanyol encara no hagi prestat el seu consentiment.

En aquest cas, el Tractat d'amistat i cooperació entre el Regne d'Espanya i la República Francesa, que requeria l'autorització prèvia de les Corts Generals d'acord amb el que preveu l'article 95 de la Constitució espanyola, va ser sotmès a aquesta autorització a sol·licitud del Govern d'Espanya.

Justament, el Senat, en rebre la sol·licitud d'autorització, va demanar al Tribunal Constitucional, a l'empara de l'article 95 de la Constitució espanyola i de l'article 78 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que emetés una declaració vinculant sobre la compatibilitat entre l'article 13.2 de la Constitució espanyola i l'article 8.B, apartat 1, del referit Tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea, així com entre la Constitució espanyola i els articles I-6, II-111 i II-112 del Tractat pel qual s'estableix una Constitució per a la Unió Europea.

Per la seva banda, el Congrés dels Diputats no va atorgar l'autorització sol·licitada.

Atès que aquest Tractat no va ser aprovat pel Congrés dels Diputats, el Ple del Tribunal Constitucional va aprovar una declaració en la qual considera que s'ha produït una pèrdua sobrevinguda d'objecte, ja que, en no haver rebut l'autorització del Congrés dels Diputats, l'esmentat tractat internacional no havia entrat en vigor.

SALA PRIMERA

3. [Sentència](#) de 17 de novembre de 2025, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional. Estimació del recurs d'empara interposat per un diputat de les Corts d'Aragó davant la negativa de la Mesa i de la Junta de Portaveus de la Cambra legislativa de la Comunitat d'Aragó d'admetre a tràmit una pregunta formulada per aquell al president del Govern d'Aragó i estimació de la **vulneració del dret de l'exercici del càrrec parlamentari (article 23.2 CE) en relació amb la vulneració del dret a la participació política (article 23.1 CE)**.

La Sala Primera del Tribunal Constitucional, per unanimitat, estima el recurs d'empara interposat per un diputat de les Corts d'Aragó a qui la Mesa i la Junta de Portaveus de l'Assemblea Legislativa van negar el dret a formular una pregunta al president de la Comunitat Autònoma d'Aragó durant la celebració d'un Ple de la cambra.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 12 de desembre de 2024, un diputat de l'Agrupació Parlamentària Partit Aragonès, adscrit al Grup Parlamentari Mixt, va registrar una pregunta adreçada al president del Govern d'Aragó.

La pregunta era concretament la següent: «¿Tiene constancia de la fecha en la que tiene intención de firmar el fondo de Inversiones de Teruel 2024?»

- Tant la Mesa com la Junta de Portaveus de la Cambra legislativa d'Aragó, basant-se en una nota-informe dels serveis jurídics d'aquesta, van qualificar que no procedia admetre a tràmit la pregunta esmentada, atès que no havia estat formulada per un grup parlamentari de l'oposició, ja que l'article 260 del Reglament de la Cambra d'Aragó estableix que «tots els mesos corresponents al període de sessions, el president del Govern d'Aragó contestarà una pregunta per cada grup parlamentari de l'oposició en el darrer ple del mes».

Àrea de Presidència
Secretaria General

- El diputat recurrent va presentar, en primer lloc, un recurs de reconsideració davant la Mesa i la Junta de Portaveus de les Corts d'Aragó, que va ser desestimat.
- Davant la desestimació del recurs de reconsideració, l'interessat va interposar recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional, al·legant que s'havia vulnerat el seu dret a l'exercici del càrrec parlamentari consagrat en l'article 23.2 CE, en connexió amb el dret a la participació en els assumptes públics a través dels seus representants establert en el paràgraf 1 del mateix article constitucional, per tres motius:
 - Perquè l'agrupació parlamentària a la qual pertany sí que forma part de l'oposició al Govern d'Aragó, encara que hagués subscrit un pacte d'investidura, però no de legislatura, amb el Partit Popular.
 - Perquè en plens anteriors sí que se li havia permès formular preguntes conforme a l'article 260 del Reglament de la Cambra, sense que hi hagués cap causa que justificqués el canvi de criteri.
 - Perquè se li havia donat, sense justificació, un tracte diferent del grup parlamentari Vox, que en el moment de registrar la pregunta també estava a l'oposició després d'haver-se trencat el pacte de legislatura amb el Partit Popular.

La Sala Primera del Tribunal Constitucional estima el recurs d'empara:

- En primer lloc, recordant la seva jurisprudència favorable al reconeixement de l'autonomia parlamentària (article 72 CE) dels òrgans rectors de les cambres, tant del Congrés dels Diputats com del Senat, i per extensió també de les cambres autonòmiques, pel que fa al fet de disposar d'un cert marge d'apreciació en la interpretació i aplicació de la legalitat parlamentària.
- En segon lloc, considera que el vocable «oposició» que utilitza l'article 260 del Reglament de la Cambra, a manca d'una definició del mateix, i si pot considerar-se l'agrupació parlamentària del recurrent com a part d'aquesta, exigeix que, quan es faci una interpretació restrictiva d'aquest terme jurídic, sigui imprescindible que els òrgans competents aportin una motivació no només expressa, sinó també suficient per justificar la seva decisió. I, un cop adoptat el criteri, aquest s'ha d'aplicar per igual, d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional.

En aquest cas s'ha observat que no s'ha aplicat el principi d'igualtat, ja que s'havia permès al recurrent en ocasions anteriors formular preguntes basant-se en el mateix article 260 del Reglament de la Cambra (acords de la Mesa de 15 de novembre de 2023 i 16 d'abril de 2024). Encara que aquests pronunciaments de la cambra no havien estat motivats, el Tribunal Constitucional considera que no era imprescindible, atès que eren favorables: la motivació és imprescindible en els supòsits de pronunciaments desfavorables i només és un imperatiu constitucional quan la mesura és restrictiva del contingut essencial del dret parlamentari (*ius in officium*). Per això, s'atorga valor jurídic al precedent al·legat pel recurrent.

En aquest sentit, la sentència assenyala que «ni en els acords dels òrgans rectors, ni en la nota-informe a què es remeten, ni en les actes de les sessions d'aquests òrgans s'ha justificat la diversitat de tracte donada en l'aplicació de l'article 260 del Reglament de la Cambra a l'agrupació parlamentària Partit Aragó», diferència de tracte denunciada pel recurrent en seu parlamentària.

Finalment, i en relació amb l'argument jurídic anterior, la Sala estima que «la quiebra inmotivada del propio precedente puede llegar a suponer, cuando afecta a las condiciones del ejercicio del cargo representativo, una infracción del derecho enunciado en el artículo 23.2 CE».

En aquest cas, s'ha produït aquesta vulneració de l'article 23.2 CE com a conseqüència del fet que ni la Mesa ni la Junta de Portaveus de la Cambra d'Aragó han donat cap justificació a la diferència de tracte dispensada a aquella agrupació en relació amb la resta de grups parlamentaris de l'oposició.

La sentència conclou estimant el recurs d'empara i, en conseqüència, declarant la nul·litat dels acords de la Mesa i de la Junta de Portaveus impugnats i el reconeixement al diputat recurrent del dret que la pregunta registrada en el Registre de la Cambra el dia 12 de desembre de 2024 sigui contestada pel president del Govern d'Aragó en un ple.

No obstant això, no es reconeix al recurrent, tal com havia sol·licitat, el dret genèric a formular preguntes al president del Govern d'Aragó en els plens, basant-se en l'article 260 del Reglament de la Cambra d'Aragó.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 1263/2025](#), de 8 d'octubre, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb **l'òrgan competent al qual s'ha d'adreçar la persona interessada per sol·licitar rectificacions cadastrals dels immobles** de la seva propietat.

La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en la present sentència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, que anul·lava i estimava en part el recurs contenciós administratiu interposat per la persona recurrent contra la resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Canàries, anul·lant aquesta resolució per no ser conforme a dret i reconeixent el dret del recurrent que una finca de la seva propietat sigui requalificada com a rústica, amb efectes des del moment en què el Cadastre va tenir coneixement de la discrepància.

Els antecedents de la present sentència són els següents:

- L'any 2017, el senyor Alberto va sol·licitar a la Gerència Regional del Cadastre de Canàries la rectificació de la classificació i valoració d'una finca de la seva propietat, amb la finalitat que fos classificada com a rústica, aportant documentació tècnica a aquest efecte.
- La Gerència Regional del Cadastre de Canàries, l'any 2018, va respondre a la sol·licitud informant, primer, de la manca de certificat tècnic municipal i, posteriorment, comunicant que la sol·licitud no donava lloc a la incoació del procediment administratiu regulat en l'article 18 del text refós de la llei del cadastre immobiliari, ja que, d'acord amb aquest precepte, el procediment per a la rectificació de la classificació d'una finca només pot iniciar-se d'ofici i no a instància de part.
- Davant aquesta resolució negativa, l'interessat va interposar reclamació davant el Tribunal Econòmic Administratiu Regional, que la va desestimar, entenent igualment que el procediment de reclassificació d'una finca en el Cadastre només pot iniciar-se d'ofici.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta resolució del TEAR de Canàries, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Canàries.
 - La Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de Canàries va dictar sentència desestimant el recurs contenciós administratiu, considerant que, d'acord amb l'article 14 del TRLCI, la iniciativa per poder modificar la classificació d'una finca en el Cadastre ha d'iniciar-se des de l'ajuntament on estigui situada la finca, i que aquest ha de comunicar aquesta iniciativa municipal de reclassificació al Cadastre corresponent; i que aquestes comunicacions entre administracions són actes administratius de tràmit no qualificats i, per tant, no susceptibles de recurs en via contenciosa administrativa.
 - Contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, la persona interessada va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
 - La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Establir que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar:

«si les persones interessades poden sol·licitar directament a l'Administració cadastral l'esmena de discrepàncies en la descripció cadastral d'un immoble, tot i que l'article 18.1 del text refós de la llei del cadastre immobiliari preveu que el procediment s'iniciarà d'ofici i es comunicarà a l'ajuntament (article 14 del mateix text refós).
- I, en cas afirmatiu, quina conseqüència té la decisió de l'Administració cadastral de no iniciar el procediment: si ha de ser motivada i si constitueix un acte administratiu susceptible de recurs en via administrativa i en via contenciosa administrativa».
- Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 18.1 i 14 del text refós de la llei del cadastre immobiliari.

El Tribunal Suprem estableix els arguments jurídics següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Tot i que l'article 11.2 del text refós de la llei del cadastre immobiliari preveu que el procediment administratiu d'esmena de discrepàncies (article 18.1 TRLCI) s'iniciï d'ofici, la norma obliga l'Administració a iniciar-lo sempre que tingui coneixement, per qualsevol mitjà, d'una discrepància entre la classificació d'una finca en el Cadastre i la seva realitat.

Per tant, no és necessari que aquesta informació provingui de l'ajuntament: pot provenir directament de la persona interessada o de qualsevol altra font.

- L'Administració està obligada, en tot cas, a comprovar la veracitat i credibilitat de la informació aportada i, una vegada constatada, a iniciar el procediment corresponent de discrepància en la classificació d'una finca en el Cadastre.

A més, la negativa a iniciar el procediment ha de ser motivada i comunicada, per evitar qualsevol arbitrietat i permetre el control judicial.

- La no iniciació d'un procediment, expressada formalment o per silenci administratiu, constitueix un acte administratiu que, si no permetés l'accés a la via judicial, vulneraria la tutela judicial efectiva.
- La resolució de l'Administració cadastral competent de no iniciar el procediment administratiu de reclassificació d'una finca en el Cadastre és un acte administratiu ferm i contra aquest es poden interposar recursos en via administrativa i en via contenciosa administrativa.

Per tot això, es conclou estimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i declarant el dret del recurrent que la finca en qüestió sigui classificada com a rústica, tot i que els efectes d'aquesta reclassificació s'iniciïn a partir del moment en què el Cadastre va tenir coneixement de la discrepància.

5. [Sentència 1356/2025](#), de 27 d'octubre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb les **pròrrogues forçoses en els contractes administratius de gestió de serveis**.

La Sala Tercera desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de A Coruña i conclou que és procedent l'anul·lació de l'acord de pròrroga i de la seva ampliació i que, en conseqüència, l'efecte d'aquesta anul·lació és el restabliment de la situació jurídica individualitzada del recurrent, de

conformitat amb allò previst en l'article 71.1.b) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, i li reconeix el dret a ser indemnitzat pels danys i perjudicis que dit acte anul·lat li hagi pogut produir.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'Ajuntament de A Coruña va acordar unilateralment la pròrroga del contracte de gestió d'ajuda a domicili, en la modalitat de concert SAD III; contracte adjudicat el 6 de març de 2018, amb un termini inicial que finalitzava l'1 d'abril de 2020. Es va acordar una primera pròrroga per un període de nou mesos, que finalitzava l'1 de gener de 2021, i posteriorment es va acordar una segona pròrroga per un període de nou mesos a comptar des de la data de finalització de la primera.

Ambdues pròrrogues es fonamentaven en la clàusula 9a del plec de clàusules administratives generals, que preveia la possibilitat de pròrroga, però no establia el temps màxim de durada; assenyalava, això sí, que la pròrroga s'atorgaria sempre amb la finalitat estricta de donar continuïtat al servei un cop transcorregut el termini de finalització del concert fins que la nova empresa adjudicatària pogués prestar-lo.

- Contra aquest acord de l'Ajuntament de A Coruña, el contractista va interposar recurs contenciós administratiu davant del Jutjat número 2 de A Coruña, que va estimar el recurs.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de A Coruña va interposar recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- La Sala d'Admissions del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si, en els contractes d'activitat — a diferència dels contractes de resultat—, el temps actua com un element extern que defineix i limita la prestació; i si la pròrroga en el cas dels primers, nascuda de les previsions contractuals i no del resultat, és —o no— un privilegi o una potestat contractual de l'Administració contractant, i pot considerar-se com una potestat anàloga al ius variandi.

- Fixar com a normes que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 29.4 i 288 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, i l'article 59 del Reglament de contractació de les corporacions locals aprovat pel Reial decret de 9 de gener de 1953 (derogat), que preveia expressament la potestat de l'Administració de prorrogar els contractes de serveis fins a la nova adjudicació per evitar perjudicis a l'interès públic; així com el Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la llei de contractes del sector públic, aplicable al cas, però que no preveu en cap dels seus preceptes la facultat unilateral de l'Administració de prorrogar la prestació del servei com a garantia de continuïtat i fins al moment de l'inici d'execució del nou contracte per part de la nova adjudicatària.

La sentència estableix els arguments jurídics següents:

- Que en els contractes d'activitat, a diferència dels contractes de resultat, el temps actua com un element extern que defineix i limita la prestació. Per això, un cop expirat el termini de vigència del contracte, aquest s'extingeix necessàriament per compliment del termini. En aquest context, la pròrroga consisteix en una excepció al principi d'extinció del contracte per compliment del termini de la seva vigència.

Aquesta excepció permet, abans de la finalització del contracte, ampliar temporalment la vigència de les condicions pactades inicialment.

- Que quan la pròrroga en la prestació del servei s'imposa en virtut d'una previsió contractual recollida en els plecs, cal respectar aquesta clàusula. En tot cas, és necessari que aquesta previsió de pròrroga s'ajusti, en virtut de l'article 25 del TRLCSP, a l'interès general, a l'ordenament jurídic i als principis de bona administració.
- No obstant això, en el cas de què es tracta, i atès que la redacció de la clàusula 9a dels plecs de clàusules administratives generals no preveia expressament un termini concret i màxim de durada de la pròrroga forçosa, s'entén que aquesta no s'ajusta a dret en tant que permet una aplicació exorbitant.

Per tot això, la sentència conclou que és procedent l'anul·lació de la pròrroga forçosa i la seva posterior ampliació en aquest cas i que, en conseqüència, s'ha de procedir al restabliment de la situació jurídica individualitzada del recurrent i a la indemnització dels danys i perjudicis que li haguessin estat causats, d'acord amb el

que disposa l'article 71.1.b) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

6. [Sentència 1561/2025](#), de 2 de desembre, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la necessitat d'exhaurir prèviament la via administrativa en casos de responsabilitat patrimonial de les administracions públiques, així com la competència de l'administració corresponent per resoldre els recursos interposats per responsabilitat administrativa davant els centres de salut i el termini de prescripció de l'acció per iniciar un procediment administratiu de **responsabilitat patrimonial en matèria de salut pública**.

La Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la interessada contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, amb seu a Santa Cruz de Tenerife, de data 24 de novembre de 2022.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La interessada, senyora Otilia, va presentar davant l'Administració competent en matèria de salut una reclamació de responsabilitat patrimonial pels danys i perjudicis soferts com a conseqüència de les lesions patides després d'una intervenció quirúrgica.
- Aquesta sol·licitud de responsabilitat patrimonial va ser desestimada per silenci administratiu negatiu.
- Contra aquesta desestimació presumpta, la representació processal i la defensa de la interessada van interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Santa Cruz de Tenerife.
- L'esmentat jutjat, mitjançant sentència de 20 de juny de 2022, va acordar desestimar el recurs contenciós administratiu.
- Contra aquesta sentència desestimàtoria, la representació processal de la interessada va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Canàries, amb seu a Santa Cruz de Tenerife, que també va desestimar el recurs d'apel·lació i, alhora, va declarar la inadmissió del recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució del Servei Canari de Salut.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la interessada va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, en temps i forma.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de data 28 de febrer de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si la reclamació de responsabilitat patrimonial sanitària dirigida a un centre sanitari concertat —o que actua per derivació del sistema públic de salut— ha de tenir els mateixos efectes que la formulada directament davant l'Administració pública o, per contra, cal exhaurir prèviament la via administrativa com a pressupòsit per acudir a la via contenciosa administrativa.»

- Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 67, 92 i 114.1.e) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques; els articles 32 i 36 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, i l'article 69.c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La sentència conclou estimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència d'acord amb els arguments jurídics següents:

- L'exigència de la responsabilitat patrimonial de l'Administració per les causes establertes, ja sigui per via de dret administratiu o per via de dret privat, està sotmesa al compliment dels tràmits especificats en la via administrativa prèvia, tràmits que no es poden obviar i la resolució definitiva dels quals, ja sigui expressa o tàcita, és la que és recurrent en via contenciosa administrativa.
- És possible que la persona interessada pugui, de manera potestativa, plantejar una reclamació directa davant l'ens concertat, cas en què es pot declarar la interrupció del termini de prescripció del procediment de reclamació de responsabilitat patrimonial, sempre que l'objecte d'una i altra reclamació sigui el mateix.

- En cas de presentar una reclamació de responsabilitat patrimonial davant un organisme concertat, «el criteri més conforme amb el principi de justícia és entendre que la reclamació adreçada a l'ens concertat, en la seva condició de representant o mandatari de l'Administració pública competent per raó de la matèria —en aquest cas, la sanitària— en l'exercici de les seves funcions, ha de tenir els mateixos efectes que la formulada davant l'Administració pública i, en conseqüència, els requeriments efectuats a aquesta entitat concertada, a la qual l'Administració encomana l'assistència, tenen efectes interruptors de la prescripció».
- D'acord amb l'anterior, «per poder interposar degudament el recurs contenciós administratiu cal haver exhaurit prèviament la via administrativa mitjançant la tramitació de l'expedient de responsabilitat patrimonial sanitària, sense que l'administrat estigui obligat a formular una reclamació similar davant l'entitat privada, i serà dins d'aquest expedient on l'Administració haurà de portar l'ens privat a fi de garantir el seu dret de defensa».

«Ara bé, si el particular dirigeix la seva reclamació contra l'entitat privada, aquesta tindrà efectes interruptors a efectes de la prescripció, tal com va declarar la sentència del Tribunal Suprem de 23 d'abril de 2008, entre d'altres, i, en aplicació de la doctrina jurisprudencial esmentada, es considera interposada la reclamació administrativa prèvia a la via jurisdiccional, per la qual cosa l'excepció plantejada ha de ser desestimada».

La sentència conclou que, partint de la idea que només és possible interposar recurs contenciós administratiu quan s'ha exhaurit prèviament la via administrativa i s'ha causat estat, i atès que en el cas d'actuacions no s'havia exhaurit prèviament la via administrativa, això impedeix acudir a la via jurisdiccional.

A més, des d'un altre punt de vista, no s'acredita en cap moment el dany produït ni que aquest sigui conseqüència del mal funcionament del servei de salut; ans al contrari, la recurrent no al·lega en cap moment un dany imputable al Servei Canari de Salut, sinó que manifesta reiteradament que es tracta d'una "mala praxi" del centre privat. Fins i tot indica que la reclamació administrativa és anterior a la reclamació en via civil, per la qual cosa l'alt tribunal afirma que, a més, concorren causes per declarar la no admissió del citat recurs d'interès cassacional.

Per tot això, decideix:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- D'una banda, fixar la doctrina anteriorment assenyalada en el sentit que les reclamacions de responsabilitat patrimonial sanitària, ja siguin interposades davant centres sanitaris de salut o davant centres concertats, han d'exhaurir sempre prèviament la via administrativa.
- D'altra banda, declarar procedent l'estimació del recurs de cassació interposat per la senyora Otilia contra la sentència dictada per la Secció Segona del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, sentència que casa i anul·la.
- Finalment, acordar la retroacció de les actuacions perquè es dicti una nova sentència per part del Tribunal Superior de Justícia de Canàries en la qual es doni resposta als motius que van quedar sense prejutjar.